

[Henry Christensen.]

form, at folketinget kan komme til at behandle det, kan komme til at tage stilling til det, kan komme til at give udtryk for sin opfattelse af den politik, der på de konkrete områder bør føres, og at det — sådan som jeg forstår økonomiministeren er enig i — kan blive fremlagt og behandlet så betids, at det kan være færdigbehandlet, inden folketinget tager på sommerferie i år. Det er det afgørende formål, og hvis vi bliver i stand til at få dette sikret også under denne form, så mener jeg, at vi har opnået det, som har været det afgørende i denne omgang, med det forslag, vi har stillet.

Jørgen Jensen: Økonomiministeren var ikke tilfreds med min definition af inflation. Nu kan vi jo se det, når fortrykket kommer, men jeg mener bestemt på basis af mine notater at kunne konstatere, at jeg netop på den ene side skelnede mellem importprisstigningen, som var skadelig for Danmarks økonomi, og eksportpriserne, som var gavnlige eller kunne være udtryk for en bedre økonomi for samfundet som helhed, og så derefter understregede, at når man talte om inflation, så drejede det sig om hjemlige faktorer, hvor udviklingen fandt sted udelukkende hos os selv, og hvor vi selv var herre over, hvorvidt vi — i princippet i hvert fald — ville have inflation eller ej. Men som sagt, vi kan kigge det efter senere hen.

Når jeg i øvrigt tager ordet igen, er det på grund af de bemærkninger, som hr. Erhard Jakobsen kom med. Han ville udstede et advarselsråb fra kommunerne, fordi, tror jeg, jeg havde tilladt mig at fremkomme med nogle henvisninger til, at den samlede offentlige drifts- og anlægsudgift i det sidste par finansår var steget med nogle procent. Så fik jeg at vide, at det nu drejede sig om store ord, og at jeg straks ville til at regne procenter ud. Jeg vil gerne dementere, at det er mig, der har udregnet disse procenter. Dette fortrinlige værk, den økonomiske årsoversigt, udarbejdes som bekendt at det økonomiske sekretariat, som henhører under økonomiministeriet, og hvis hr. Erhard Jakobsen ville slå op i tabel IX, De offentlige finanser, side 95, ville han i nederste linje af denne tabel præcis se de procenter, som jeg altså

ikke har behøvet at regne ud. De står der alle sammen.

Jeg vil gerne her yderligere fortælle, at hvis vi tager udgangspunktet i finansåret 1959-60 eller 1960-61, så lå drifts- og anlægsudgifterne i procent af nationalindkomsten på godt og vel 25. Det står der, 25,6 pct. og 25,4 pct., og jeg tillod mig altså, syntes jeg, meget spagfærdigt at gøre opmærksom på, at i 1964-65 var denne procent steget til 30,2 og i 1965-66 til 32,1. Sammenlignet med de teoretiske basunsted, som hr. Erhard Jakobsen udstøder, synes jeg altså, at jeg var meget spagfærdig. Jeg drog ikke nogen yderligere konklusion ud over at sige, at når den offentlige virksomhed på denne måde ekspanderer, så kan der deri ligge en tendens til eller fare for eller risiko for, at vi får en inflatorisk virkning i dette land, fordi det offentlige skal indsamle arbejdskraft og andre ressourcer, som hidtil har været beskæftiget — jeg siger fuldt beskæftiget — i de private erhverv. Og så er det jo muligt, at kappestriden mellem efterspørgslen fra den offentlige sektor og den private sektor sætter en lønbewægelse og en indkomstbewægelse i gang på en sådan måde, at resultatet eventuelt og sandsynligvis bliver inflation. Dette var altså mine spagfærdige, synes jeg, stort set saglige bemærkninger.

Baunsgaard: Den højtærede økonomiminister mente ikke, at min udtalelse om, at regeringen godt kunne fremsætte en anti-inflationsplan før 15. maj, hvis den ville, var ment som en opfordring til at gøre det. Jeg vil gerne sige til ministeren: det er rigtigt opfattet. Og så vil jeg gerne føje til: nej, udtalelsen var såmænd ment som et politisk råd, og fortolkningen overlader jeg til ministeren og hans egen fantasi. Jeg håber den slår til.

Til den højtærede finansminister vil jeg sige, at jeg bebrejdede ham ikke hans udtalelse i Nationaløkonomisk Forening. Jeg sagde, at jeg var ikke sikker på, den var klog. Det er jeg stadig ikke. Finansministeren sagde noget andet i sin tale, som han gentog her, og som jeg er enig i — og derfor fandt klogt — nemlig at man ikke kan føre en indkomspolitik, hvis man ikke er villig til at føre en aktiv finanspolitik. Det er jeg enig i. Vi må dog konstatere én ting mere,